

Όταν μιλάμε για οικονομία, για περικοπές δαπανών, για συγκράτηση του ελλείμματος κλπ, είναι εύλογο να πηγαίνει το μυαλό μας σε περιορισμούς, σε μειώσεις εισοδημάτων, σε μια «μίζερη» προοπτική... Ενώ παράλληλα η καρδιά μας, απέναντι στους οικονομικούς υπολογισμούς, να νιώθει μια «πεζή» ή και «αντιπνευματική» ατμόσφαιρα.

Όμως, αυτή δεν είναι και η μόνη δυνατότητα οπτικής των πραγμάτων.

Γιατί μπορούμε να δούμε πρώτα απ' όλα μια κοινωνική πλευρά που δεν θα μας αφήσει αδιάφορους. Οι περικοπές μπορεί να είναι περιορισμός μιας σπατάλης που οδηγεί σε εξοικονόμηση πόρων. Πράγμα που σημαίνει όχι νέες επιβαρύνσεις που αυξάνουν τη φτώχεια, σημαίνει δυνατότητα ενίσχυσης αυτών που υποφέρουν οικονομικά, δημιουργία βάσεων για μια νέα πολιτική αντιμετώπισης της ανεργίας, της ανέχειας κλπ...

Αν ο άνθρωπος που ενστερνίζεται την πνευματικότητα αρχίζει να αυξάνει τις αντοχές του στο υποφέρειν, αυτός που υποφέρει μπορεί να αναζητήσει την πνευματικότητα;

Αυτός που ενστερνίζεται την πνευματικότητα μπορεί να αγνοεί αυτή την πραγματικότητα;

Κάτω από το πρίσμα αυτό η έννοια της οικονομίας και η αντιμετώπιση της σπατάλης αποκτά ένα βαθύτερο νόημα. Και το δημοσίευμα στο οποίο αναφερόμαστε πιο κάτω μια ιδιαίτερα πρακτική σημασία.

Σε άρθρο του στα ΝΕΑ της 28.11.2009 (με τίτλο «Σαν παλιό σινεμά...») ο Παύλος Τσίμας αναφέρεται σε διεθνή έρευνα, την οποία παρουσίασε ο καθηγητής και νέος πρόεδρος της Εθνικής Τραπεζας Β. Ράπανος, σύμφωνα με την οποία η αποτελεσματικότητα των εκροών του Ελληνικού Δημοσίου είναι μόλις 62%. Και σημειώνει ότι αν το Ελληνικό Δημόσιο κατάφερνε να δαπανά τα χρήματά του με επίπεδο αποτελεσματικότητας 78% που είναι ο μέσος όρος της ευρωζώνης, θα είχε οικονομία πολλών δισεκατομμυρίων ευρώ αρκετών για να μειωθεί το δημοσιονομικό έλλειμμα.

Και αναρωτιέται: «Αφού όλοι μās πιέζουν να μειώσουμε τις δημόσιες δαπάνες μας για να απογοιωθεί η δημοσιονομική βόμβα πάνω στην οποία καθόμαστε, γιατί δεν αρχίζουμε να κόβουμε από αυτό το 38% των σπαταλημένων πόρων πριν αναζητήσουμε τις γνωστές επώδυνες λύσεις;».

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι όχι μόνο είναι κοινωνική ανάγκη να υπάρξει μια αποτελεσματική περιστολή της σπατάλης από την πλευρά του κράτους, αλλά και *ότι αυτό είναι εφικτό, ότι υπάρχει τρόπος...*

Εκείνο που χρειάζεται είναι η αντίστοιχη βούληση.

Λάμπρος Κουλελής